

EEN WOORD VOORAF.

Met het verschijnen van deze aflevering begint het TIJDSCHRIFT VOOR TANDHEELKUNDE zijn 6^{den} Jaargang.

Zal het Tijdschrift, zoo vragen wij ons af, met dezen jaargang ook zijn wisselperiode een aanvang nemen, d. w. z. zal voor hem een duurzamen toestand aanbreken? Wij hopen het.

Een andere vraag. Heeft het Tijdschrift gedurende de jaren van zijn bestaan beantwoord aan de verwachtingen, hoog- of laaggestelde, en heeft het nut gesticht?

Op die vragen mag de redactie — de bescheidenheid gebiedt het — geen antwoord geven; de lezers van het Tijdschrift kunnen en mogen dit alleen beoordeelen. Maar wat de redactie wel mag verklaren, is dat zij haar best heeft gedaan, om met de middelen die haar ten dienste stonden, iets bruikbaar te leveren, iets te geven, dat haren lezers nuttig kon zijn.

De redactie maakt hoegenaamd geen aanspraak op journalistische bekwaamheden, zij erkent ten volle dilettaant te zijn; zij heeft de taak, een Tijdschrift uit te geven, aanvaard onder beding, dat men van haar geen letterkundig maar een praktisch tijdschrift mag verwachten.

Maar naast de taak ons opgelegd heeft de redactie getracht het Tijdschrift te doen zijn de afspiegeling van het-

geen op tandheelkundig gebied in ons Vaderland wordt voortgebracht, ja, het is zelfs het hoogste doel geweest, dat de redactie heeft trachten te bereiken.

Dankbaar vermeldt zij dan ook hier de medewerking van enkele Collega's, die het Tijdschrift met belangrijke bijdragen hebben verrijkt.

Want behalve de voordrachten, die in de bijeenkomsten der Vereeniging zijn gehouden en welke steeds welkome stof voor het Tijdschrift waren, mocht ons Tijdschrift weinig of geen medewerking van de leden der Vereeniging ondervinden.

Intusschen moest de redactie zorgen, dat er 6 afleveringen per jaar verschenen, zoodat, wilde zij niet in conflict komen met de geabonneerden, de redactie gedwongen werd zelf aan het werk te gaan. Zij heeft dit gedaan, niet altijd zonder te morren of de verzuchting te slaken, dat zij toch warmer medewerking der leden mocht ontvangen. Een nuttige zijde heeft die weinige belangstelling der leden toch gehad; zij heeft de redactie gedwongen naar middelen om te zien, die hare ontoereikende krachten zouden kunnen ter hulpe komen en nieuwe bronnen op te sporen.

Zoo heeft zij door twee leden de H.H. Schäfer en Witt-haus aan de redactie-vergaderingen te doen deelnemen zich hunne medewerking verzekerd; menige bladzijde van het Tijdschrift legt getuigenis af van hunne hulpvaardigheid.

Een ander uitvloeisel van de besprekingen is geweest, dat de redactie meende zich de vaste medewerking van eenige Collegae te moeten verzekeren, Collegae n.l. van wier goede wil jegens het Tijdschrift de redactie zeker was. En zoo zien wij op den omslag van het eerste nummer van den 6den jaargang de namen vermeld der H.H. Dr. C. Van der Hoeven, A. A. H. Hamer en P. J. J. Coebergh. Geen onbekenden voor de lezers van het Tijdschrift.

Ten einde het Tijdschrift zooveel mogelijk een nationaal karakter te doen dragen heeft de redactie niet geschroomd eenige bladzijden beschikbaar te stellen voor de Studenten-Vereeniging „John Tomes” om daarin getuigenis af te leggen van hare werkzaamheden. Nieuw is deze maatregel niet. In Engelsche Tijdschriften vindt men geregeld de verslagen van verschillende Studenten-Vereenigingen opgenomen en veel wetenswaardige en belangrijke verhandelingen zijn door deze openbaarheid aan de vergetelheid ontrukkt geworden.

Mogen de nieuwe maatregelen door de redactie genomen, aanleiding geven, dat het Tijdschrift het voermiddel worde van alle Collegae, waarin zij hunne beste gedachten openbaren.

DE REDACTIE.
